

Om hans holdninger og politiske forankring var der aldrig usikkerhed.

Men netop det, at han var et helt menneske med klare principper og holdninger, gjorde Ivar Hansen i stand til at forstå og respektere mennesker med en anden baggrund og andre synspunkter end dem, han selv havde. Ivar Hansen var trods sin undertiden kontante form altid samarbejdets mand. Han ville, nå resultater, han ville videre, men ikke på bekostning af andre, sammen med andre.

Dansk folkestyre var en livssag for Ivar Hansen, og få har tjent demokratiets institutioner på flere ledende pladser, end han gjorde. Men posten som Folketingets formand var for ham topunktet af hans karriere.

Han blev en eminent formand i de 5 år, han fik lov til at virke. Alvorlig, altid optaget af Folketingets evne til at kunne arbejde med kvalitet og gennemslagskraft, optaget af at videreføre Christiansborgs bedste traditioner, men altid åben over for nye ideer til forbedring af Folketingets arbejde.

Så sent som i dag skulle vi i Præsidiets have haft en indgående drøftelse af Folketingets debat- og arbejdsformer. Heri indgik mange spændende forslag, som Ivar Hansen var levende optaget af. Og senere i dag skulle han have ledet en stor grundlovskonference her i huset. Hans liv som formand var ikke en hvile på de velfortjente laurbær. Hans død afbrød et dynamisk og engageret arbejdsliv.

Ivar Hansen elskede Folketinget, og vi, hans kolleger, holdt meget af ham. Han vidste, at samarbejde og gensidig respekt er bærepiller for dansk folkestyre. Han lagde altid vægt på Folketingets værdighed, og han nød den friske, men også gode tone, der hersker mellem Folketingets medlemmer.

Det er ingen hemmelighed, at han var dybt uenig i og berørt af den kritik, der på det sidste blev fremført mod afviklingen af Folketingets møder. Ivar Hansen syntes med rette, at Folketinget måske til forskel fra mange andre parlamenter havde en fin kollegial arbejdsform, og den ville han for alt i verden værne om.

Ivar Hansen var en god formand for Præsidiets, og det var ham magtpåliggende, at vi så vidt muligt nåede til enighed om beslutningerne, og at vi holdt sammen. Jeg og mine kolleger var utrolig glade for arbejdet tæt på formanden.

Også som arbejdsgiver for mange hundrede ansatte var Ivar Hansen eminent: lyttende, interesseret, menneskelig, optaget af nytænkning,

men bestemt ikke letsindig i pengesager. Når talen var om økonomi, glemte man aldrig, at man her havde at gøre med den tidligere formand for Finansudvalget og statsrevisorerne. Ikke blot i Folketingssalen, men over hele huset vil den 11. marts være en sorgens dag.

Ivar Hansen blev 64 år. Han blev valgt til Folketinget i Grindstedkredsen i Ribe Amtskreds i 1973 og repræsenterede denne kreds i alle årene på Christiansborg. Det var i samme amtskreds, hans forbillede, den tidligere Venstreformand Erik Eriksen, havde været valgt, og det blev grundlaget for hans politiske karriere.

Ivar Hansen var bærer af traditionen i Venstre, den stærke, liberale tradition knyttet til landet, da den sidste del af det 20. århundrede stod over for et andet Venstre knyttet til byerhvervene.

Ivar Hansen var ejer af slægtsgården i Agerbæk mellem Varde og Esbjerg. Han blev uddannet ved landbruget og var på adskillige højskoler, bl.a. i Ryslinge og Askov.

Ivar Hansen kom i Folketinget ved det såkaldte jordskredsvalg i 1973 og fik unægtelig en ilddåb i det politiske arbejde, hvor Venstre dannede den såkaldt smalle regering baseret på bare 22 mandater. Det gav en stor arbejdsbyrde og betydningsfulde poster til den unge politiker.

Kl. 13.05

Allerede i 1974 blev han medlem af gruppens bestyrelse, og han blev Venstres folketingsgruppes formand i 1977.

I 1978 tog han sammen med Henning Christophersen initiativ til dannelsen af det borgerlige firkløver. Det var derfor ikke med glæde, at Ivar Hansen oplevede dannelsen af SV-regeringen i 1978. Han indtrådte ganske vist i ministeriet som minister for offentlige arbejder, men den korte ministertid blev ikke kun en positiv oplevelse. De 13 måneder i 1978-79 som trafikminister gjorde meget for at styrke Ivar Hansens kærlighed til folketingsarbejdet. Han blev aldrig siden minister, selv om det naturligvis ikke har skortet på opfordringer til ham.

Jeg var hans kollega i SV-regeringen og husker hans indsats med respekt. Han kunne snildt have bestridt mange forskellige ministerposter, men han valgte at arbejde for sit parti her i Folketinget.

I 1984 skulle Venstre have ny formand, og Ivar Hansen kandiderede til posten mod udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen. Som bekendt tabte Ivar Hansen valget, men han blev typisk nok for ham en loyal støtte for Uffe Ellemann-